

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ.

Zis'a Isus: „Eu sunt calea, adevărul și viața.”

ANUL: IV.

Apare în fiecare lună odată.

Abonamentul:

Peun an 3 cor. 50 fl., pe 1/2 an 1 cor. 70

Pentru străinătate 4 cor.

Abonamentul să se trimeată la Szida Tódor Körös-Bökény. (Mai nainte Buttyin,) com. Arad.

Toate scrierile să se trimeată la adresa: V. Berbecar la Körösbökény.

Auzi glasul păstorului.

*Auzi glasul păstorului,
Cum sună prin rânt și furtună!
Strigînd micului rătăcit:
„Pe brațul meu poți odihni!”*

*Oh veniți, la mine!
Veniți din păcat la Isus!
Oh veniți, la mine!
Veniți la Isus pruncilor!*

*Cine-î ajută la păstor,
A fi la pruncii conducător?
Ca cei rătăciți să vină,
Mântuire să primească!*

*Departa 'n pustia lumii,
Pe munți aspri și sălbatici,
Unde micii s'au rătăcit,
Îi caută păstorul iubit.*

Trezvie spirituală.

(1 Petru 1, 13.)

Aceasta îndemnare și deșteptare a apostolului să începe cu cuvântul cel mult spunător „pentru aceea”. „Pentru aceea încingând coapsele cugetului vostru, fiți trezi și puneți întregă speranța voastră pe char...” Acest mod de vorbire pune înainte un „petru

ce?”, și aceea, ce-î cugetat, a spus-o Petru în v. 1—12.

1. Pentru aceea: retroprivirea cea mult spunătoare.

Marturul Rusaliilor și învățacelul cel insuflețit alui Isus, a spus celor împreștiați și și streini, că ei sunt aleși și că viața și călătoria lor va fi regulată după prevederea lui Dumnezeu. Ascultarea prin sfințirea Duchului își are temeiul și isvorul în stropirea sângelui lui Christos. În îndurarea cea mare alui Dumnezeu are și a lor renaștere originea ei și aceasta îi face părtași demnității copilărești și totodată vrednicii la moștenirea sfinților în lumină. Păstrarea lor spre fericire nu atârnă numai dela credința lor, ci mai mult dela puterea lui Dumnezeu. (Asămănă Luca 22, 32.)

Într'un timp mic a intristării, ba, prin suferinți și curățire să fie ei pregătiți pentru descoperirea lui Isus Christos. Prin credința inimii și iubire adevărată vor fi ei conduși la bucuria vecinică, și așa ajung ei scopul credinței, fericirea sufletelor. Aceasta-i ceva așa mare și demn de dorit, că a format prin miș de ani dorința profetilor, să făcu solia Duchului sfânt din cer și este chiar dorința și plăcerea îngerilor. Toate aceste le-a mărturisit Petru credincioșilor.

Este acest „pentru aceea“ și pentru tine un temelie spre credință, o cauză spre iubire, un izvor al bucuriilor și nedejdiei? Este acesta retroprivirea vieții și călătoriei tale? Sau stai tu încă neconvins și nehotărît pe cale?

„Ce mai aștepti spune-mi o frate?

Scoală vină cu grăbire!

Isus așa de mult te cheamă,

Te primește cu iubire.

Pentru ce nu vrei să vii?

Pentru ce nu vrei pacea a o primi?“

2. Progresul cel de lipsă și treaz.

„Încingând cugetul coapselor voastre cu deplină trezvie.“ Aceasta-i o iconă din Orient. Să încing coapsele, să apucă haina cea largă, cu păture, să trage în sus, la olaltă prin o cingătoare, ca să deie corpului un stat tare, ca să poată lucra, fugii, lupta și sta în rebel neîmpedat. Așa să fie cugetarea și silința creștinului apucată la olaltă, de toată nestabilitatea și confuziunea scutit; cugetele și puterile voinții sale trebuie să fie ațintite spre ținta cea mare, dumnezească. Petru a învățat aceasta de la Isus, care zice la Luca 12, 35: „Coapsele voastre fie încinse . . .“ Și Pavel scrie la Efeseni 6, 14: „Stați deci, încingându-vă cu platoșa dreptății.“

„Fiți trezi.“ Aceasta-i de lipsă, ca să rămânem scutiți de tulburare bolnăvicioasă și temperament preaincordat. Dela un om beat, ce să clătină nu putem nimic bun aștepta. Oamenii cei așanumiți ai rusaliilor, sunt spiritualmente îmbătați, și alții fantastici religioși sunt prinși de idei fixe. În America au așteptat în secolul din urmă pre Domnul în mod netreaz, precând nu au mai sămănat și n'au lucrat. Când mai toate să gătară pe ziua hotărîtă, stăteau ei acolo amăgiți. Dară în loc a asculta de cuvântul lui Dumnezeu, ajunseră din o rătăcire în cealaltă și apoi au întemeiat „Revărsarea zilei milenară“, care a tulburat așa multe inime.

De trezvie să ține și un ochi clar, o cunoștință sănătoasă, dară și o privire

înauntru și înafară. De aceasta să ține mai departe, a ne afla pe calea cea bună și să umblăm în urmele lui Isus spre cer. Și dacă-i uneori calea brușoasă și naltă, cerul îmbrăcat în nuori și negură, dară totuși ne arată compasul ținta. Greutățile și grijile vieții nu sunt nici următorilor lui Isus cruțate, ba, ispitele și enigmatul cursului său store multe suspinuri din el și îl lasă câte odată a plânge lacrimi, dară el e treaz și merge mângâiat mai departe. Așadar voim și noi a fi treazi. Petru ne strigă: „Toate grijile voastre le aruncați pe El! . . . Fiți trezi și priveghiați . . .“ (Cap. 5, 7—9. — Asamănă Luca 21, 34. 36; 1 Tessal. 5, 6—8.)

3. Perspectiva cea strălucită.

„Așteptați charul, care vi-se aduce în arătarea lui Isus Christos!“ Aceasta-i tema cea propriuzisă a întregii epistole. Apostolul speranței privește napoi la învierea lui Christos și caută la glorioasa Lui descoperire. Deșterea acestei nedejde vie e scopul și ținta epistolei sale. Dară toate le întemeiază el pe char. El nu știe nimic despre merite și demnități, nu scrie despre nevinovăție și deservărire. Dară pentru aceea laudă el pe Mântuitorul păcătoșilor, mărește sângele rescumpărător și finește cu cântarea de laudă a charului liber. (Asamănă Cap. 1, 18. 19; 2, 24; 3, 18; 5, 10.)

Și în privința acestui char stă Petru în deplină armonie cu Pavel. (Asamănă 2 Cor. 8, 9; Efes. 1, 7; 2, 7. 8; 2 Tim. 1, 9.) Prin zidire și încredere pe acest char să fie nedejdea noastră solidă și tare. Realizarea acestei nădejde glorioasă zace „în descoperirea lui Isus Christos“. Aceasta nu e a se înțelege aici din întru sau spiritualmente, cum o cugeta Isus la Matei 11, 27; 16, 17 sau Pavel la Gal. 1, 16. Nu, nici e cugetată venirea veștilă a Domnului, despre care a vorbit Petru la v. 7 și c. 4, 13. Cuvântul apocalipse fără de hotărîre mai de aproape, cum să folosește aici, e es-

primărea cea stabilă pentru descoperirea gloriosului Domn. Noi vorbim cu drept despre un char înainte mergător, alegător și chemător; noi vorbim cu bucurie despre charul înviitor, mântuitor și resemplător, aici e vorba despre un char viitor, preamăritor și gloriicator. Ce va fi aceasta? Pavel o presămte, când scrie la Efes. 2, 7: „Ca să arate în secolii cei viitori bogăția cea mare a charului său.” și Col. 3, 4; „Când se va arăta Christos, viața voastră, atunci și voi împreună cu dînsul vă veți arăta în mărire.” Atunci, când Christos ca cap și rege se va arăta, ca se conducă mireasa sa în locuințele casei Părintești, unde El merse, a pregăti locul. Când va fi ținută nunta Mielului în cer, atunci numai se va arăta, ce să numeste, a fi un fiu al charului. „Oh ce dulce e a spera!” Acest char și astăzi să imbie tuturor, cari stau departe.

*„Charul să fie cu toți,
Charul Domnului nostru,
Pre care-l așteptăm noi
Și-l vedem bucuros!”*

Din Wge.

Porunca Sâmbetei în înțelesul nou-testamental.

„Adu-ți aminte de ziua sabatului, ca să o sfințești pre ea! Șese zile vei lucra, și-ți vei face toate lucrurile tale, iar ziua a șaptea sabat este lui Iehova Dumnezeuul tău; nu vei face nici un lucru, nici tu, nici servul tău, nici serva ta, nici verii o vită a ta, nici străinul tău, care locuiește în lăuntrul porților tale; că în șese zile a făcut Iehova cerul și pământul și marea și tot ce este într'însele, și în ziua a șaptea a răpusat; pentru aceea a binecuvântat Iehova ziua sabatului și o sfinți pre ea.”

A sfinți Domnulul o zi în săptămână, nu e legal. Dară serbarea externă nu o face. Să poate, că tu te ții departe de toate lucrările externe, dară oare cum stai tu cu vorbirea ta de Dumineca? Unde sunt cugetările tale? Consacrezi tu în fapt aceasta zi

Dumnezeului tău? Poți fi un apărător țapăn a sfințirii Duminecii și te afli încă de tot în cuprinderea legii, calci Dumineca mai mult ca alții, precând calumniezi, atârni de cugetări pământești, scurt, trăiești într'un duch, care-i contra Duchului Evangheliei. Da! corpului cauză, a se lăuda contra altora, în loc de a da onoare lui Christos, care ne-a cinstit charul împărtășirii sale. Evangelia exclude toată lauda, că în lumina ei dispăre toată dreptatea proprie, și în acest caz.

Nu e legal, a se reținea în aceasta zi, cât numai să poate, de toate lucrurile. Dară e legal, a face o listă despre lucrurile oprite și neoprite și a sili pre fratele cu propria înțelegere despre sfințirea Duminecii. Cu aceasta nu ași voi să mă ating de dreptul adunării, ai pune un hotar la lucrările ei. Libertatea absolută a lucrării unei adunare, unde sunt multe capete, e exclusă. Aici e vorba, a exercia eretice frățesci. Este legal, în spiritul adventistic a se înțepeni de Sâmbăta ca ziua poruncită de odichnă lui Dumnezeu și cu aceasta a se întoarce la elementele cele slabe și sărace.

Nu e legal, a prețui Dumineca ca un dar a Dumnezeului și Mântuitorului nostru, deși El a distins-o deosebit prin învierea sa și prin revărsarea Duchului sfânt, dară-i legal, a privi porunca Sâmbetei ca Șiboleț și a o face cal de băță. Rămâne la aceasta: În noul așezământ nu-i vorba despre locuri sfinte în sine, precum templul, despre generațiunii sfinte în sine, precum poporul cel ales alui Israil și mai ales sâmbăntia lui Levi, și despre zile sfinte în sine, precum Sabatul și lunea nouă. Toate aceste aparțin umbrei. Dacă ne întoarcem la ele, atunci și trebuie să ne întoarcem cu tot la ele. Atunci nici nu ni iertat a aprinde foc Dumineca — sau mai mult conform consecuenței Sâmbăta — în locuințele noastre. Noi stăm în Evangelie. Și Evangelia e atât contra

unei preîncredări legală a serviciului extern Dumnezeesc cât și contra unei explicări trupesti a libertății creștinești.

Oare avem noi aici temeii biblie sub picioare? Eu cuget, da. Binecuvântarea, care o puse Dumnezeu în paradis pe ziua de răpaus, încă nu-i depusă. Neaducerea aminte de ziua de răpaus totdeauna s'a răsunat prin pagube trupesti și spirituale. Nicî nu cugetă nimene întră cei credincioși cu serioșitate la aceea, a delătura serbarea Duminecii. „Sâmbăta pentru om s'a făcut“; cu acestea motivează Domnul serbarea adevărată a acesteia. „Omul nu e pentru Sâmbăta făcut“; cu accasta îndrumă El pre Fariseii legitimi, cari să inferbintară asupra smulgerii spicelor învățăcelor, napoi în bariera lor. Unde-i vorba, a alina foamea sa trupestă sau spirituală, acolo stă creștinul deasupra Sâmbetei. Unde-i vorba, a face bine Sâmbăta, a mântui o viață, a dobândi suflete, acolo avem noi cuvântul lui Isus împoia noastră: „Deci să cuvine a face bine Sâmbăta.“

Dară, zice careva, Sâmbăta îndrumă preste sine afară, spre odichna în Christos, care o gustăm aici pe pământ, și spre Sâmbăta vecinică, care o serbăm sus. Și mai multe locuri ale noului testament reprezentează altă părere, ca cea sus amintită. Acolo stă d. e. la Romani 14, 5: „Unul deosebeste o zi de alta; altul socotește toate zilele asemenea. Fiecare să se convingă în mintea sa.“ Și Col. 2, 16, 17: „Deci nimenea să nu vă condemne pentru mâncare sau beutură, sau în privința serbătoriei, sau a lunii nouă, sau a Sâmbetelor; cari sunt umbra celor viitoare; iar corpul este al lui Christos.“ Și Gal. 4, 8—10: „Dară atunci necunoscând pre Dumnezeu, serveați celor ce din fire nu sunt dumnezei; iar acum, după ce ați cunoscut pre Dumnezeu, sau mai bine, după ce v'ați cunoscut de Dumnezeu, cum vă întoarceți iarăși la elementele cele slabe și să-

race, căroră iarăși din nou voiți a le servi? Zilele păziți, și lunele, și timpii și anii.“

Eu mă rețin de esplicarea specială a acestor locuri și îndrumez numai la cele sus amintite. Consecuența unei esplicare radicală a acestora e delăturarea zilei de răpaus. Isus nu stă în contradicere cu Pavel, și Pavel nu voiește delăturarea zilei de răpaus, ci e zeloș contra întoarceții tradițiunile iudaice, la servitutea externă, dela care ne-a rescumpărat Christos. Prin scoaterea așa unor locuri singulare să poate face multă tulburare și nefericire. Ele să lasă numai după caracterul sumal a scripturii judecate. Isus precum și Pavel pășese în multe locuri în mijloc pentru sfințenia și Dumnezeirea legii. *De după miezul ei stă ea naintea lor ca validă pe veci.* Să asemănăm următoarele locuri după coerența lor: Matei 5—7; 15, 1—20 (Marc. 7, 1—23); 19, 16—30 (Luca 18, 18—30); 21, 28—46; 22, 34—46 (Marc. 12, 28—34); 23, 1—39; Marc. 2, 23, 28; Luca 10, 25—34; Ioan 5, 1—20; 7, 14—24; 8, 1—11; Rom. 2, 13, 17—29; 3, 31; 7, 6—17, 22; 13, 8—10; 1 Cor. 9, 9, 10; Gal. 5, 14, 23; Efes. 6, 1—3; 1 Tim. 1, 3—11. Din contra condeamnă atât Isus cât și Pavel spiritul cel legitim al Iudeilor, care să ținea de asprimea externă fără de înoirea internă, care căuta mântuirea în tradițiuni și acelea le făcea în adunarea credincioșilor ca mărul certelor. *Litera legii e depusă prin Evanghelie.* Să asemănăm: Matei 9, 14—18; 12, 1—14 (Marc. 10, 1—12); Matei 19, 7—12; Luca 12, 1 (Marc. 8, 15—19); Fapt. 15, 1—31; 22, 1—5; Rom. 2—7; 9, 30—10, 4; Gal. 1—6; Fil. 3, 1—11; Col. 2, 14. Totuși pe lângă toată starea sa liberă de lege circumcide el pre semiudeul Timoteu pentru Iudei (Fapt. 16, 3), își tunde părul la Chenerea pentru o făgăduire (Fapt. 18, 18), să pune iarăși sub lege ca Iudeu (Fapt. 21, 15—26), ca să dovedească creștinilor dintre Iudei,

că el n'a făcut pre Iudei a cădea dela lege, și întărește aceasta stare adeseori. Fapt. 23, 1—9; 25, 7—12; 28, 17. Baza lui la aceasta era 1 Cor. 9, 19—23. (Noi nu voim să facem pre Pavel ca fățarnic, precând aceea, ce el strica, din nou zidește [Gal. 2, 18.], care era atât de zelos contra legalității!) El îngăduie Iudeilor, a umbla pentru sineși în legea părinților, întrucât nu ar fi siliți la fățarnie (Gal. 2, 11—22), dară el să întoarcă hotărît contra la aceea, a o încărcă păgânilor ca îndatorire externă. Pentru aceea nu îngăduie el ca Titu, elinul, să fie circumcis (Gal. 2, 3), pentru aceea să opune el hotărît la aceea, că păgânii să fie însărcinați cu datinile iudaice în privința sfințirii Sămbetei (cale de Sămbătă etc.), a datorințelor ceremoniale etc. Pentru ce vede el în aceasta așa mare pericol? El vede, că lor ca la păgânii li-să delătură atunci întregul conținut al Evangeliilor. Scurt zis: Pavel nu voiește a crește copil nevristnic, ci bărbăți în Christos. Unui copil nevristnic sunt poruncile părinților scop de sine, el are de ascultat, fără a întreba după „pentru ce“. Unui bărbat copt e nevrednic, a cere pentru fiecare lucrare un ordin. Dacă el cere aceea, atunci dovedește, că încă-I cu eugetul copilăresc. El recunoaște în ordinele copilăriei înțelepciunea creșterii la părinții săi, el lucrează și acuma, când îi onorează, în consunare cu voia lor, dară el e chemat la libertate, la bărbăție, la corespondere.

Din Wgo.

Pupi și flori în adunare.

„Și lemnele de cedru din lăuntru casei erau de colocinte, cu săpături și cu flori deschise; toate erau de cedru, peatră nu se vedea.“ (1 Regi 6, 18.)

Textul nostru ne spune în puține cuvinte ceva despre podoaba internă a templului solomonic. Voi știți, că locul de închinăciune, a întimpinării

cu Dumnezeu, mai întâi era „cortul întrunirii“ în pustie. Acest cort simplu fu apoi schimbat prin templu. Acesta era o zidire foarte frumoasă și pe acela timp unul din lucrurile mai minunate ale lumii. Petrile erau cvartate, puternice, dară așa cioplite și poleite, că nu să vedea crepături la încheeturile lor. Apoi era așa mult aur pe el, că numai așa strălucea la soare. Iar cele de lemn erau din cedru, așa că lăteau în tot locul un miros plăcut, tare.

Dară după cum fu cortul întrunirii schimbat prin templu, așa și acesta nu mai stă de mult. Așa 400 ani stătea el, atunci fu dărâmat prin babilonieni. În zilele lui Ezra deși fu el din nou zidit în măsură mai mică și mai târziu prin Irod foarte frumos împodobit, dară și pre acesta îl ajunsese soarta prezisă de Isus, că nu rămase peatră pe peatră. În anul 70 după Christos fu el dărâmat de romani.

Acuma nu are Dumnezeu zidire pământească ca templu pe pământ. „Voi sunteți templul Dumnezeului celui viu“. Adunarea lui Isus Christos, adunarea celor credincioși, este templul lui Dumnezeu, precum o cetim în al doilea capitol din epistola către Efesenii. Toți credincioșii în Domnul Isus formează acuma templul cel glorios spiritual, în care își are El locuința. Oare nu să îmbucură și nu face inima noastră fericită aceea, că o știm: și noi suntem o parte de acolo!?

Lăsați-mă să trag o paralelă. În templul solomonic era o podoabă deosebită, precum ne arată textul nostru. Petrile erau pe din lăuntru îmbrăcate cu lemn de cedru, așa că din lăuntru nu să putea vedea nici o peatră. Dară aceasta nu era o îmbrăcare simplă cu scânduri, ci o podoabă foarte artistică. Aici sună: „Lăuntru casei era de cedru cu săpătură de colocinte și cu flori deschise.“ Dacă căutăm mai bine traducerea, atunci aflăm, că aceasta-I așa înțeles: Aceasta îmbră-

cătură cu cedru era lucru artistic de sculptură. Acest lucru săpat stătea din pupi de flori. Așadar aici să înșirau floare lângă floare, și încă așa, că mai întâi să putea vedea un pup (mugur, boboc) închis, apoi ceva mai departe unul mai deschis și așa mai departe până la floarea pe deplin înflorită. Aceasta era dară un lucru greu artistic, dară era foarte frumos, care nu numai că dădu lăuntruului templului o mare valoare, ci era și foarte atrăgător. Unde numai privea ochiul, erau numai flori.

Aceasta era podoaba templului de atunci. Și care-I podoaba templului lui Dumnezeu de astăzi, podoaba adunării lui Christos? E punctual tot acela. Sunt pupii și florile în adunare, este tânărimea noastră.

Iubiți frați! Noi stăm astăzi aici în K. în sămnuul tânărimei. Tânărimea noastră au între acești păreți conferință reuniiți lor. Să-mi fie permis, a arăta valoarea și însemnătatea tânărimei noastre pentru adunare. Eu o fac după introducerea textului nostru din punctul de vedere a podoabei. La Isaia 49, 18 cetim noi: „Înaltă în jur ochii tăi, și vezi: Toți aceștia se adună, vin către tine! Viu sunt, zice Iehova: cu toți aceștia, ca cu o podoabă, te vei îmbrăca, și cu ei te vei încinge ca o mireasă.” Isus află podoaba sa în sufletele credincioase. Iar adunarea lui Dumnezeu află podoaba în tânărimea ei. Florile sunt obiecte de podoabă. Iar tânărimea noastră însemnează pupii și flori. Ea e podoaba noastră, e podoaba adunării.

Tânărimea credincioasă, e podoaba adunării creștine.

I. Ea poartă în sine viața cea asemenea din Dumnezeu.

II. Ea vorbește către noi limba nădejdiilor vii pentru viitor.

III. Ea ne ține pre noi vioi și sprinteni.

VI. Ea pretinde dela noi grijire amabilă și supraveghiare gingașă.

(Va urma.)

Din Făurie.

Ce mai oameni ciudați sunt unii! Ei să știu împedeca în tot firul de gunoi. Lor nu le place dacă cineva poartă ceva, ce ei nu au. Și pentru că ei nu au, nu aibe nici alții! De exemplu, nu de mult s'au certat, adică disputat doi înși pentru ceva nimicuri. Era un bărbat, care avea un cias de buzunar și ciasul, ca să fie mai sigur, îl acăță de un lanț potrivit, ce să înțelege de sine, că e mai practic, că dacă nu-I ciasul cumva legat, poate ușor pica jos și paguba e gata, și și dobânda e îndată gata pentru ciasar. Să poate, că acela bărbat, cum și mulți alții, are lipsă de cias, ca să știe în lucrul și calea sa a se orienta. Sunt înse și așa bărbați, cari mai mult din modestie, doară prefăcută, nu poartă lanț la cias, ci îl acăță de un găetan negru sau și de o sfoară, și așa văd alții, cât de umiliți sunt acești oameni! Pe lângă aceasta și ei își lingusec și zic: uite, acela are lanț de aur, argint sau nichel; iar mie mi e bună și sfoara! Așa, zic, își lingusec și păcătuiesc în inima lor, condemnând pre aproapele lor și îndreptându-se pre sine. Firește, că diavolul să bucură!

Apoi era și o femeie, care nu știa, cum ar omori vremea și i-ar trece ziua cea frumoasă de Dumineca. Să poate, că-I era lungă și nu voia s'o petreacă înzădar, și când nu lucră omul, îi trece ziua mai cu greu. Apoi ea nu știa, ce să mai facă; și aceea să poate că nu știa ceti, iar și dacă știa, o fi cetit tot numai pentru alții și pentru ea nu-I remase nimica. Ce să mai facă? Cineva îi șopti: uite acela bărbat are cias și lanț, ce nu să cuvine lui a purta, împedică-te în el! Și așa să apucă biata femeie la dispută. Ea zise bărbatului: „Ție nu ți-se cade să porți așa ceva!” etc. Firește, că nici bărbatul nu tăcu, ci dădu răspuns după cum și lui i-a fi

șoptit cineva. Ca rezultatul disputei voia femeea, ca ea să fie biruitoare și zise: „Dacă voi bărbații, puteți așa ceva purta, atunci și noi femeile, vom purta măregele la grumazi!” Nouă ne doare pentru biata femeie, că ea voiește a se face roabă! Auzi numai biata femeie! Oare pentru ce ție margelele la grumazi? Oare nu-ți pare bine, că ești liberă (Ioan 8, 36)? Dacă cineva pune lanț la cîș, își are înțeles, ca acela să nu pice jos și să se strice; dară ție doară nu trebuie legat capul de grumazi, că acela-l acolo crescute, și nîel nu te teme, că va pica jos! Nu fi așa fricoasă! Sau doară te-ai smintit cumva, că nu la grumazi îți trebuie lanț, ci la — limbă! Ce pagubă, când să greșesc oamenii, dară acest greș, așa cugetăm noi, numai dacă-l veți cunoaște și părăsi, noi bucuos îl iertăm, că se mai greșesc ei și alții. Iar dacă nu o fi fost greș, ci cugetare serioasă, atunci numai ne pare rău, că trebuie să constatăm, că unde-i mâța în sac, acolo își scoate ghiarele și să arată că-I aici; adecă fala și mândria-i în inimă și aceea-i o plantă nesămănată de Dumnezeu, care trebuie smulsă.

Așadar e aceasta o învățătură bună și pentru surorile noastre, carl ar căuta astfel de ocasiune: Nu vă temeți, zicem noi, capul vostru va sta, până când și voi veți sta lângă Isus Christos, Eliberatorul vostru cu umilință supusă; grumazul vostru nu trebuie legat cu lanțul robiei; voi în-tregi veți sta, chiar și cam sărăcește îmbrăcate, fără pompă, fără aur pe mîni, la grumazi și fără mătăsuri, ce să și cuvine (Timoteu 2, 9) femeilor temătoare de Dumnezeu, de va fi inima voastră curată, cugetul vostru simplu și limba voastră înfrînată triumfând în ziua cea mare a Domnului. Diavolul nu se va bucura.

* * *

Când auzi odată o princesă franceză, că poporul nu mai avea pâne

de mîncat, zise ea foarte uimită: „Dapoi, pentru ce nu mîncă aceia oamenii colac?” cu aceasta descoperi ea, că nu avea nici o idee pentru starea săracilor.

Uneori ni-se pare, ca și când ar fi și cei culți ai poporului nostru despărțiți de popor prin o groapă mare și lată, că ei nu-l pot înțelege pe lângă cea mai bună voință. Pentru aceea a spus oarecine foarte bine: „Toți asesorii tînării, până nu ar fi demisiți asupra poporului ca judecători, ar trebui să fie mai întii câteva luni închiși, ca să știe, cât de bine le pică aceea, și prin aceasta să fie mai în stare, a avea o pricepere bună către poporul, preste care au a judeca”.

Oare nu grăiesc unii ca princesa, despre lipsa cea sufletească a poporului: „Dapoi dacă nu au pâne, mînce colac!” Ce cugetați la aceasta voi, cei ce sunteți mai bătrîni și cărunțiți în lucrul Domnului? Domnul zice: Dați-le voi de mîncat! și voi ziceți, că nu aveți ce. Câte miî sunt încă în jurul nostru, fără de pâne, de unde vor lua colac? Lucrați, dați pâne celor flămânzi, nu-i lăsați să piară, ci mergeți, duceți unde numai puteți lumina Evangheliei; iar unde voi nu puteți merge, trimeteți lumină prin alții!

Iar cei ce sunt rînduiți, a duce la oamenii colac, adecă lucrătorii, asesorii, cei ce voiesc a fi lucrători stabili, iee bine la inimă, ce să numește: a împărți colaci, și nu dee acelora petrii în loc de colaci și șerpi în loc de pești și școrpioane în loc de ouă. Nu fie mai aspri către alții, decăt să cuvine a fi față de ei înșiși. Nu te cruța pre tine cu așa mare gingășie și nu judeca pre alții cu așa mare tiranie, ci fi om cu oamenii și judecători cu tine. Fi păstor, care iubește, grijește, vindecă și paște oile; nu fi năimit, care ia plata și lasă oile să le umple rîia și apoi dacă nu-ți dau bine lapte, adecă nu te ascultă, le bați, de le ologești. Fi împărțitor de colac, adecă

de bucurie și fericire ori-unde ajungî, și nu fi executor de care toți să tem, iar unii mai curagioși iau la ei ruda de captor. Aveți idee cu lipsa poporului, iubiți poporul ca niște așanumiți părinți buni, cari să jertfesc pe ei pentru iubiții lor. Împărțiți colaci!

* * *

Și fiind că suntem odată încălziiți în lucrul spiritual, ne mai aducem aminte de mai un ram al Missiunii, care am zice, că cei ce au atîta vreme de omorît cu disputele și doară și pentru altele elevetiri nefolositoare, ar face foarte bine și pentru ei dară și pentru alții, cari ar trebui chemați din lume la Mântuitorul, și nu știu cum. Așadar cei ce voiesc a lucra în via Domnului, este ocasiune destulă. Noi avem tractate, și avem foia „*Razele Aurorii*”, cari s'ar putea frumos împărți între cei ce nu cunosc pe Dumnezeu. Noi avem adeseori ocațiuni Missionale, precum botezuri, deschideri de adunări, călătorii Missionale cu corul, conferințe și alte ocațiuni deosebite, când am putea între mulțimea cea adunată, nu numai cu gura mărturisi iubirea Domnului nostru, ei și prin împărțirea în dar a tractatelor și foitelor noastre multimei adunată. Cei ce fac acest lucru, nu mai puțin sunt predicatori, ca cei ce predică cu glas cuvântul lui Dumnezeu și ar fi mai puțin timp pentru dispute și elevetiri. Cine ar voi să facă odată o probă cu aceasta? Cei ce conduc pre mulți la Domnul, și prin aceasta Missiune de tractate, vor străluci ca stelele pe boltă cerului. *Sus, la lucru!*

MISSIONE.

* **Botez în Zsebely.** Cu ajutorul Domnului am avut în 21 Septembrie botez în Bănat, în apropierea Timișorii, în care parte a început comunitatea Curticului cam de 8 ani a lucra,

dară cu foarte puțin rezultat; numai în 2 comune au fost până acuma frații în Beregsău și în Parța, unde s'a și ținut botezul în apa Timișului. Dară acuma din iarna trecută sunt în mai multe comune deșteptări, la care-i cauza, ca fratele Tânasie Pascu a umblat iarna trecută în multe comune dela casă la casă cu cărți și predicând Evangelia. Și acuma ar trebui predicat în vr'o 4—5 comune în fiecare Duminică, că loc este, dară lipsește predicatorii. Pentru aceea să cerem pe Domnul secerișului, să trimeată lucrători în secerișul său!

Cei botezați sunt din comuna Zsebely: 3 bărbați, 3 femei și un tânăr, 7 suflete; toți Români. Mai sunt câțiva prieteni de maghiari, cari s'au hotărît, ca să moargă pe 26-lea la Timișoara, cari voiesc a se boteza.

Vorbirea înaintea actului botezului a ținut-o fratele I. Schlier, în limba maghiară, care fu tradusă prin fratele I. Erdős, care a și îndeplinit actul botezului. Prieteni silitori au fost de față din mai multe comune.

Dee Domnul, ca și acest lucru sfânt să aducă roadă bună; prin care să fie preamărit numele cerescului nostru Părinte.

Un participant.

* **Botez în Aurora-III, America.** În ziua de 11 Iunie după amiază s'a ținut în biserica fraților Englezii botez, la care s'a botezat o femeie de sîrb din Bănat prin fratele St. Deestar, păstor englez. Vorbire înaintea și în urma cufundării a ținut fratele M. Tretta în limba Română.

* **Botez în Detroit-Mich, America.** În ziua de 23 Iulie seara s'a ținut botez în biserica fraților Englezii prin fratele N. Thom. Hafer, păstor englez; la care s'au botezat 2 suflete pocăite. Cei botezați sunt din Păușeni, comitatul Arad, Teodor Păușan și femcea sa. La aceasta ocasiune a fost chemat de prietenii Români fratele M. Tretta, care a vorbit către popor în limba Română.

Dee Domnul, ca plantele cele nouă să crească și să aducă roadă spre onoarea gloriosului său nume.

Trimes de Moisa Tretta.

* **Missiune balcanică.** „Secerișul e mare dară nu sunt lucrători.” Am aflat de cuvîntă, a arăta la toți frații despre Missiunea, adecă calea de missiune, care am făcut-o în vara asta prin peninsula balcanică; deoare ce cred, că eu cât vor cunoaște mai bine frații lipsa missiunei, cu atât mai mult se vor interesa de acest lucru, îl vor prețui și îl vor îmbrățișa. Fiind că creștinii cei sinceri nici nu au mai mare bucurie, decât când pot sprijini acest lucru mare și sfânt.

Cunoscând lipsa acestui lucru mai de mult, am dorit a face aceasta călătorie, la care m'a și ajutat Domnul. Mai întii de toate am mers la România, la București, unde petrecând la fratele Guist, am vizitat mai cu samă pre frații Unguri. Inse atâta am observat, că e foarte mare lipsa de lucrători, atât între Maghiari, cât și între Români, fiind că în toată tara domnește un întunec de tot mare.

După un timp părăsind România, am trecut în Bulgaria la Silistra și Martovița, unde am aflat câte puțin credincioși. Am numărat mai multe comune românești, unde s'ar putea face un frumos seceriș, dară nu prea este așa cineva, care să zică împreună cu profetul Ieremia: Doamne, trimeată-mă pre mine. Mergând mai departe prin Sirbia, nu am putut vedea altceva, decât o țară pustie în privința cuvântului lui Dumnezeu; despre care am putea zice dimpreună cu profetul, că nu este cunoștință de Dumnezeu în tot pământul acela.

Și fiind aproape de Macedonia, m'am adus aminte, că în Macedonia erau oare-când doritori de cuvântul Domnului, pentru care prin îngerul Domnului chemară pre Ap. Pavel întrii ajutorul lor. (Fapt. 16, 9.) La care m'am hotărît, a cerceta și Macedonia. Am mers până la Tesalonie,

aici petrecând mai multe zile, am cercat cu deamănuntul, că doară voi putea afla creștinii mai mulți, înse din contra: nu am putut afla aceea, ce am dorit. Văzând deci numai un popor fără de Dumnezeu, am gândit: oare unde sunt aceia creștinii, cari pe timpul apostolului erau vrednici, de a fi puși ca exemplu la toți creștinii din acela timp (1 Tes. 1, 7.) în privința dărniciei și a suferințelor lor pentru Evanghelie (II. Cor. 8, 1.). Oh, de ar fi măcar unul dintre aceia astăzi, nu ar fi Tesalonice așa pustiu de adevărul Dumnului. Ar fi bine și plăcut înaintea Domnului, dacă frații nostri iubiți ar cugeta serios asupra acestui lucru mareș. Și după cum frații nostri Americani, Germani și alții, au trimes la noi cuvântul, făcându-și datoria lor sfântă față de Domnul; tot la fel să facem și noi, ducând cuvântul Domnului mai departe, că noi suntem respunzători pentru țările vecine înaintea Domnului. Și este lucru vederat, că cei ce sunt mântuiți, doresc a mântui și pre alții de perzare. Deci dacă noi suntem un popor mântuit, atunci să ne silim, a aduce și pre alții la mântuire. Dee Domnul tuturor adevărată cunoștință față de lucrul lui cel mareș.

R. Tașca.

* **Vești de bucurie din Biharia.** Iubiți frați în Domnul Isus Mântuitorul și reșcumpărătorul păcătoșilor, încă odată ne putem bucura, pentru că Mântuitorul nostru nu a lăsat, ca să-mânța cea cu lacrimi sămănată, să nu aducă roadă. A adus, și dacă puțină, totuși a adus ceva, de care-I bucurie în cer înaintea îngerilor și a Mielului celui mărit.

În 8. Octombre ne-a dat Domnul bucurie în Alpare, lângă Oradea-Mare, unde am putut vedea 12 suflete în haine albe, cari așteptau cufundarea în apă. Actul botezului fu împlinit de fratele Tirban, care a luat cetirea dela Matei 28, 19. O mulțime de frați și prietenii ascultau cuvântul Mântui-

torului, care a zis aceste cuvinte învățăcelilor săi, când s'a despărțit de ei, ca ei să se țină de ele și nu de altă învățătură, dând în știre, să se predice la toate popoarele. Cei nou botezați au fost 5 din Alpare, 2 din Griulung, 2 din Orade, 2 din Chișlaz și 1 din Tășnad.

Binecuvântarea Domnului să fie peste florile cele ce au înflorit în urma secerii și cari acuma s'a arătat roada lor cea iubită.

Mai departe am avut în 14-lea o altă bucurie în Ciurmedi (Ilje) unde am ajuns o mulțime de frați, unde am putut mult a ne bucura în Domnul. Aici am avut deschidere de adunare pe care am făcut-o frații din loc prin mila Domnului. Seara s'a ținut oară de rugăciune prin fratele nostru cel bătrîn, pe care ni l-a mai ținut Domnul, ca să ne servească nouă și Domnului. A cetit din 2 Cronica 5, câteva versuri. Dimineața s'a ținut oară de rugăciune prin fratele Țirban și Vicas. Iar la serviciul Divin ne-a servit fratele Cornea. S'a cetit dela 2 Cronica 6, câteva versuri. Mare bucurie a fost, că am putut vedea casa plină de ascultători. Ba, cred că dacă ar fi fost mai odată așa de mare, s'ar fi umplut, ca să văză lucrul Domnului cel frumos. Noi eram foarte veseli. Pe lângă toate acestea ne-a îmbucurat și corul cel frumos din Talpoș prin cântările cele frumoasă, cari aduceau inimile poporului la Evanghelie, încât curgeau lacrimile din ochii celor ce le ascultau cântările cele frumoase și cuvântul sfintei Evanghelie.

Domnul să binecuvinteze pre frații noștri, cari s'au silit, a zidi o casă, în care să se poate bucura, când vor cânta și se vor ruga Mântuitorului și Mielului celui sfânt, carea zis: Cereți, și vi se va da; căutați, că veți afla; bateți, și vi se va deschide. Și frații noștri au aflat acest vers și pentru aceea au și lucrat în aceea speranță, că Domnul îi va asculta.

Isus să îngăduiască binecuvântarea

și pacea lui preste lucrul fraților noștri, cari au lucrat Domnului Amin.

Tot aici s'a hotărît în 15-lea prin membrii comitetului, cari erau de față, (și mai târziu în Timișoara) că vom avea pela mijlocul lui Novembre o conferință pentru toți Români (locul și ziua va fi încă înștiințat prin epistole), la care să se trimească după regulă: până la 25 membri 1, până la 50, 2 și așa mai departe. M. Vicas.

* **Botez în Maria-Radna.** Cu ajutorul Domnului am avut în Oct. 15-lea st. n. botez în locul cel vestit peregrinagiu, în Maria-Radna, unde s'au botezat, la dorința lor ferbite 7 suflete. Cu aceasta ocasiune au fost și musicanții din Curticii reprezentați, cari prin sunetele trimbiților au adunat mult popor, la care i-am putut vesti bunălatea și iubirea cea mare alui Dumnezeu, către lumea aceasta săracă și păcătoasă.

Dee Domnul, că cuvintele cele vestite să aducă multă roadă spre onorarea numelui său. Iar plantele cele tânăre și fragede să crească, păzite de ispitele și răceala lumii spre mărirea numelui celui vrednic de laudă, a Mielului Isus Christos. Un participant.

LECȚIUNI DE DUMINECA.

Novembre 5-lea.

45. Estera mijlocește pentru poporul ei.

Estera 4, 1—5, 4.

Cuvânt de aur: „Iehova păzește pre toți cei ce-l iubesc.“ Ps. 145, 20.

Noi știm, că după ce s'au întors o mulțime de iudei acasă din captivitate, acestia s'au apucat îndată sub Iosua și Zerubabel de rezidirea templului. Dară după ce au respins ajutorul oferit de samariteni, împedcără aceștia zidirea și gătarea lui. Numai după ce profeții Haggai și Zeharia i-au îndemnat serios la continuarea zidirii templului, fu acesta gătat și consacrat. După cei șeptezeci

de ani profeții de Ieremia socotit dela căderea Ierusalimului, fu timpul iarăși deschis și predat destinării sale. Apoi urmă un restimp de cel puțin 60 ani, în care au domnit regii perși Dariu, Ahasfer și Artaxerxe preste iudeii cei întorși în patria lor. Ce s'a întâmplat în acest timp în Iudea și Ierusalim, nu ni comunicat, dară ceea ce s'a întâmplat sub Ahasfer pentru iudeii cei rămași, despre aceea ne spune cartea Esterei. O parte din ea avem noi în lecțiunea de astăzi, totuși nu ar trebui să le-nevească nici un învățător a școlăi de Duminecă, dacă ar studia pentru sine întreagă carte a Esterei, ca să fie cunoscut cu întreaga istorie în coerența ei.

Aici vedem noi: 1. Haman, vrășmașul iudeilor, aduce pre aceștia în spaimă și pericol. (0. 1—8.) 2. Mardocheu hotărăște și-l de părerea, că Estera trebuie să fie un mijloc spre mântuire. (v. 9—17.) 3. Estera merge la regele și dobândește întoarcerea pericolului (cap. 5, 1—4.)

Întrebări: 1. Despre care rege vorbește lecțiunea noastră? 2. Cum s'a numit bărbatul, care era foarte onorat? 3. Cine-l năcăjea așa tare pre Haman cel măreț? 4. Cum voia Haman a se răsbuna asupra lui Mardocheu? 5. Pro cine dobândi Mardocheu de mijlocitor la regele? 6. Cum alungă el gândirea ei serioasă? 7. Cu care cuvânt să hotărî Estera la aceasta problemă periculoasă? 8. Cum o păți ea? 9. Ce urmare avu noaptea cea fără somn la regele? 10. Cum o păți Haman cel înrăutățit? 11. Cum o pățiră deci iudeii? 12. Ce ne învătă pre noi această lecțiune foarte importantă?

Duminecă în 12 Novembre

46. Festivitatea și sfârșitul cel jalnic alui Belsazzar.

Daniel 5, 1—30.

Cuvânt de aur: „Toată fapta o va aduce Dumnezeu înaintea judecării, cu toate cele ascunse, fie bune sau rele.“ *Ecles. 12, 14.*

(Lecțiune de reținere.)

Aceasta lecțiune e oferită causei reținerii. Pe lumea întreagă, unde să

cetese capitolele sfintei scripturi după planul nostru de lecțiuni cu copiii, li-se va pune Belsazzar ca un exemplu înspăimântător a beției. E foarte îmbucurător, că luminarea despre lucrarea cea stricăcioasă a alcoolului în toate părțile s'a lătit tare și nu fără rezultat și că mulți bărbați și femei au abzis de tot de folosirea alcoolului. Și totuși putem și în asta privință zice: „Ce-I aceasta între așa mulți?“ Pentru aceea să participăm și noi și să ajutăm prin cuvânt și exemplu, ca să oprim copiii dela aceasta stricăciune și vai. „Picurarea necurmată sfarmăși patria“, și dojenirea și îndemnarea neostănită, va aduce pre unul și pre altul la hotărîre, a lua sama la facea și a face. Cuvântul cel mai potrivit, numai puțin ajunge, dacă lipsește sau abize propriul exemplu. Să nu ne lipsească aceasta. Frații, surori, să fim reținători pentru lipsa aceloră, cari suspină în lanțurile alcoolului, mai bine zis a beții și să prăpădesc cu ea în mizerie. Dumnezeu va binecuvânta mica noastră tăgăduire de noi în noi înșine și în serviciul la copii.

Aici privim noi: 1. O festivitate în beție și o vorbire amenințătoare Dumnezească. (v. 1—7.) 2. Dorința după claritate și oferirea unui nume al adevărului. (v. 7—16.) 3. Mărturia adevărului și erumperea judecării Dumnezești. (v. 17—30.)

Întrebări: 1. Despre ce lucru e vorba în Dumineca asta? 2. Cum arată Belsazzar iubirea sa către alcool? 3. Ce făcură, când s'au încălzit de beutură la festivitate? 4. Cum răspunde Dumnezeu la acest despreț și batjocură? 5. Cum o păți regele, când să ivi mâna și scrisoarea? 6. Ce se însemneze scrisoarea? 7. Cine i-o putu tălcui? 8. Ce mărturisii Daniil înainta regelui? 9. Cum să arată regele față de aceasta mărturisire? 10. Cum o păți el în aceea noapte? 11. Cum stăi tu către alcool?

Duminecă în 19 Novembre.

47. Călătoria lui Ezra la Ierusalim.

Ezra 8, 1. 15—36.

Cuvânt de aur: „Mâna Dumnezeu-

lui nostru este preste toți, cari îl caută." Ezra 8, 22.

Cum a dat Cir iudeilor celor captivi în Babilonia libertatea, a merge iarăși în patria lor, am privit noi deja la o altă. Însă era numai o parte a iudeilor, cari să întoarseră atunci la patrie. Cum ne arată lecțiunea de astăzi, merse cam după 60 ani iarăși o parte în patria lor. Dară nu erau așa mulți, cam 15.000 de bărbați. Înțiată erau Zerubabel și Iesua conducătorii, astădată e „cărturarul” Ezra. Cu Ezra să iviră în Israil, apoi mai mulți „cărturari”. Din Israil n’au lipsit nici când bărbați, cari erau umbrați în lege, cari o exerceau în viață și o vesteau poporului. Iar după Ezra era o stare deosebită a cărturarilor, oameni, cari cereau legea, o esplicau și o acomodau și învățau neîncetat poporul din ea. Acest Ezra era un bărbat văzut la regele în curtea perșilor. Prin Mardocheu și Estera deveni regele Ahasfer (Xerxe) binevoitor iudeilor, următorul său Artaxasata (Xerxe longimanus) să pare să fie fost și mai mult, de sigur tot prin Mardocheu, Estera și Ezra. Ezra a exprimat, că el ar dori a merge la Ierusalim, ca să vadă, cum mai merg cauzele acolo, și să ajute poporul său. Regele îl sprijini pre Ezra cu bani și tesauze prețioase, ca să fie în stare, a regula serviciul Dumnezeesc în Ierusalim după lege.

Aici vedem noi: 1. Pregătirea lui Ezra spre călătorie. (v. 15—23.) 2. Grijirea lui Ezra de binele cel încrezut lui. (v. 24—30.)

Întrebări: 1. Despre care bărbat vorbește lecțiunea noastră? 2. Care dorință mare purta el în inima sa? 3. Cine-l ajută la împlinirea acestei dorințe? 4. Câți iudei să acompaniară lui? 5. Ce s’a încrezut încă lui Ezra? 6. Cum să pregăti el pentru călătorie? 7. Ce nu voia el a cere dela regele? 8. Ce l-a oprit a face aceea? 9. Cui dădu el tesauzele cele încredute? 10. Cum ajunseră Ierusalimul? 11. Cine a scutit și condus aceasta societate de călătorit? 12. Cum au dovedit ei mulțăminta lor? 13. Ce voiește a ne învăța pre noi această lecțiune?

Duminea în 26 Novembre.

48. Rugăciunea lui Neemia.

Neemia 1,

Cuvânt de aur: „Mult poate rugăciunea cea ferbinte a dreptului.” Iacob 5, 16.

Lecțiunea noastră din urmă ne comunică despre Ezra cărturarul, care nu avea liniște în țara captivității. El merse la Ierusalim și duse cu sine un număr frumos de suflete de un euget eu el din stromătate în patrie. Aici a luerat el în binecuvântare, dară să pare că apoi iarăși a fi mers napoi la curtea regală. Doară a fi fost chemat de regele. Dacă ar fi putut el acolo rămănea, atunci nu ar fi căpătat Neemia așa veste jalnică din patria sa, că sub înriurirea cea puternică alui Ezra de sigur ar fi fost altcum. Așa înse putu el numai pagubele cele mai rele din lăuntru delătura, și cele de din afară, rezidirea zidurilor Ierusalimului, trebuia să rămână. Au mai trecut 12 ani, în cari lucrurile cele comune ale iudeilor zăceau așazis nefăcute. Lecțiunea de astăzi ne spune despre un bărbat, care avea iarăși o inimă caldă și interes viu pentru patria sa, care deși n’o văzuse el încă, dară pentru Dumnezeu și părinții săi o iubea din toată inima. Ce ni-să spune astăzi despre acest bărbat, e foarte prețios și exemplar pentru noi.

Noi vedem aici: 1. Ce Neemia aude despre țara părinților săi (v. 1—3.) 2. Cum păsește Neemia pentru poporul și patria sa înaintea lui Dumnezeu. (v. 4—11.)

Întrebări: 1. Despre cine ne vorbește lecțiunea aceasta? 2. Cine era Neemia? 3. Care vizită căpăta el? 4. Ce i-să spuse despre Ierusalim și Iudea? 5. Cum primi el aceasta veste? 6. Care cale alesu el, ca să ajute poporul său? 7. Cum numi el pre Dumnezeu în rugăciunea sa? 8. Ce a mărturisit el înaintea lui Dumnezeu? 9. La ce să provocă el în rugăciunea sa mijlocitoare? 10. Ce ora el gata a face înșis? 11. Ce te-a învățat pre tine astăzi aceasta lecțiune?

Pentru Duminecă în 3 Decembrie

49. Rezidirea zidurilor Ierusalimului.

Neemia 3, 36—4, 17.

Cuvânt de aur: 1 Cor. 16, 13.

DIFERITE.

Păziți-vă de lupi!

Să zice că lupii cei din codri și din câmpii au dispărut, sau au perit, dară totuși când să apropie iarna cea grea, și lupii să ivesc din nou, dovedind că ei tot mai sunt încă. Dară iubite cetitor, poți vedea că nu au perit de tot. La Faptele apostolilor capitul 20 vers 29 e vorba de niște lupi grei, cum îi numește Pavel. E interesant, fiind că-i vorba de lupi răpitori (Ev. Matei 7, 15. 16.), e lucru grozav și vrednic de observat, când prin comitatul Aradului s'au ivit așa niște lupi grei, cari nici nu crufă turma, nici nu cugetă la stăpânul turmii, (Ev. Ioan 10, 5. 7. 11.) s'au vîrît prin părțile crișului alb, în mai multe comune și mai ales în comuna Aldești, așa fel de lupi răpitori și necruțând turma cea mică, s'au băgat, și fiind acolo niște oi călbeogase, sau mai bine zis bolnave de călbează, și asta ori care cetitor, mai ales cei ce să ocupă cu creșterea oilor o știu, că așa fel de oi sunt foarte slabe. Așa fiind și în aceea turmă asemenea trei oi călbezie în comuna susnumită, au venit lupii, le-au răpît și le-au rupt gâtul, încât nu sunt în stare, a umbla după turmă. Și pre altele au voit să le sfășie, dară nu le-au putut prinde. Dară știți, că lupii sunt fără saț. Ei și dacă nu pot mânca tot, totuși umblă să omoară, dacă ar putea, și întreaga turmă, încă vîrîndu-se mai odată în locul, unde odichnese oile. (Ev. Ioan 20, 19; Fapt. 1, 14.) Așa loc aveau oile, a se odichni; dară lupii n'au avut timp potrivit, că fiind oile trezite și înspăimântate, și mirosind că ar fi lupii cei răpitori. Dară

din întâmplare fiind în aceea turmă niște berbeci pățiți cu lupii, și-au rădicat coarnele cele puternice, cari le-au primit dela păstorul oilor (5 Moisi 33, 17; Ps. 89, 25; 92, 11; Ezekiel 29, 21; Mica 4, 13; Luca 1, 69.), și au întors lupii îndărapt. Rușinați, nerăpîndu-și prada lor, unii cetitori știu aceasta, și mai ales cari cresc turme de oi, că în turme mari să află așa berbeci, precum și scriitorul acestor șire știe aceasta și a și pățit-o, și poate și mărturisi cu mărturie despre așa berbeci tari, cari nu fiece sălbăticiini s'au putut împotrivi cu ei. Dară unii lupi au și nume, precum și în școală am învățat despre Codiță. Care să le fie oare numele la acești lupi răpitori? Unu-i Vesalon, care s'a făcut din oaie lup — din aceea comună și mai sunt în că mulți soți de ai săi, cari toți pândesc, a sparge zidurile Ierusalimului celui nou, care așizis scrisurii, că vor ajunge și la Buteni, a sparge zidul, și vor răpi, dacă vor afla oi călbeogase. Dară nu vor avea fruct, că turma va fi împreună cu păstorul. Feriți-vă de așa lupi, că sunt grei!

Numitul Vesalon, a și fost în Buteni la subsrisul și a căutat a se disputa. Vorbind acela cu mine, a ajuns în disputele noastre un evreu bătrân, religios, de 92 ani, care auzind că-i vorba despre zile și anume Sâmbăta, zise el, că nu zilele sunt, prin cari ne vom îndrepta înaintea lui Dumnezeu și mântui, ci o credință adevărată și fapte potrivite credinței.

Salut pre toți T. Brinda Buteni.

Mărturisirea bibliei despre sine.

Un tânăr, avea obiceiuri destrămate și ducea o viață sălbatică. El rămânea de multe ori până în noapte dus, și la muștrările tatălui său nu mai lua sama. În fine ajunse treaba la hotărîre. Tata zise fiului său: „*Ori mă veți asculta ori veți părăsi casa!*” El își închirie o locuință și-i păru bine, a fi „liber”. El să însoți cu tânări,

carî pronunțau păreri necredincioase, și curând batjocurea și el asupra religiei și era ușor către toate, ce l-au fost învățat părinții săi. Dară rugăciunile părinților săi au fost ascultate. Într'o noapte zăcea el în patul său treaz și începu a cugeta. „Eu caut a face oamenilor clar,” zise el în sine, „că nu este adevăr în biblie; dară totuși trebuie să fie undeva adevăr, și dacă nu-i aici, oare unde ar fi apoi?” El luă biblie la mână și ceti fiecare loc, unde-i vorba despre adevăr. Biblia să făcu mărturia ei proprie. El fu convins, convertit, și viitorul său era contrastul vieții sale de mai înainte.

Din Wge.

Din atelierul lui Dumnezeu.

Dacă cercăm tăișul unui brici prin un microscop, îl vedem ca muchia unui cuiț gros, plin de strîmbături și știrbirî. Un ac foarte mic asemănă unui drug de fer, acărui suprafață, deși e poleită, să vede din toate laturile neasemenea și gheboasă. Dacă din contra cercăm un ac de albină, acela ne arată din toate lăturile poleitura cea mai desevărsită și-i neted fără cea mai puțină neasemănare și are așa un vîrf fin, că abea îl putem descoperi. Firul cel mai fin de vâl să vede prin microscop tocmă așa ca o funie groasă, flocos și străbălat, precând firul vermelui de mătasă e pe deplin neted, sclipitor și în toate părțile asemenea. Punctul cel mai mic, care-l facem noi pe hîrtie și care să vede cu ochiul foarte corect și rotelat, apare sub microscop foarte neragulat și neasemenea, precând punctele cele mici pe aripile insectelor sunt cercuri perfecte. Așa desevărsite sunt lucrurile lui Dumnezeu în asemănare către lucrurile mînelor omenestî.

Din Wge.

Ce pot face copiii.

Într'o Duminecă de februarie a anului 1902 a ținut predicătorul Blonay,

în Woodland, școala de Duminecă. El luă cu școlarii săi pilda despre talentii încrezuți, precând le făcu clar, că darurile cele nouă încredute de ori-ce sol ar și fi, mari sau mici, nu ni iertat să le iasă nefolosite. (Luca 19, 16.)

„Ce Domnul Isus cugetă, nu să raportează numai la darurile spirituale”, zise el, întorcându-se spre copiii cei mai mari. „Luați aminte, eu voiesc a vă face o propunere. Care dintre voi ar voi să încerce odată cu 10 fileri, în vreme de nouă luni să ajungă o dobândă, care să fie apoi folosit pentru Missiune?”

Iute să înștintară 56 copii cu mînilor arădicate. Predicătorul împărți la fiecare dintre copii câte 10 fileri, adică la toți 5 cor. și 60 fileri.

El adăugă încă îndemnarea pretenoasă, ca fiecare să cugete acuma serios despre aceasta, cum ar putea mai bine folosi talentul său. „Primăvara și vara stau înainte ășei,” zise el, „acuma să poate planta și sămăna; fetele pot și cu lucrul de mână câștiga ceva”.

În Novembre era depunerea socolii, mici neguțătorii au câștigat inzece, că din cele 5 cor. 60 fileri s'au făcut 52 coroane! Câțiva copii au câștigat din roada unei grădinuță mică o sumiță frumoasă, o fetiță câștigă 3 coroane din crăstăveții, care-i sămănase și-i grijise cu credincioșie.

Un băiat, care știa face desemnări frumoase, căpătă pentru ele ceva bani. Pentru aceștia cumpără iepuri, care-i fu temeiul la o neguțătorie bună de iepuri. Altul cumpără un ou, care-l puse sub cloșcă. Puiul cel ieșit și crescut i-a adus dobânda așteptată.

Precugetă odată, ce ai putea tu face, cu darurile ție cinstite dela Dumnezeu, oh, iubite cetitorule!

Din Wge.

25 milioane refuzate.

Un caz rar ocupă în acest timp cercurile oficialilor din Londra. Cu câteva săptămâni mai înainte a murit un bărbat, care și-a câștigat ca cârcimar o avere uriașă, care nici rudele lui cele mai intime nu o cunoșteau în întreaga ei mărimă. Când desfăcură lășământul, s'a ivit, că milionarul a pus pre un nepot al său ca moștenitor necondiționat și exclusiv, care e un scriitor la tribunal și trăiește din plată foarte modestă, tânărul bărbat poate ocupa o moștenire în valoare de 25 milioane. Moștenitorul apărui înaintea executorului moștenirii și după ce îi să spuse voința din urmă a rudelui murit, a declarat, că el nu-i învoit a primi moștenirea. Uimire necredincioasă cuprinse la aceasta pre toți cei de față, cari au auzit aceasta declarațiune. Notarul chemă înaintea sa câțiva din rudele moștenitorului deoarece era îndoielnic la întregimea minții scriitorului și voia să auză adevărul altor tânări, că Mister (d-l) Charries, — moștenitorul — oare are minte sănătoasă? Nimene nu putea afirma despre tânărul cuminte, priceput, că ar avea vreo scădintă spirituală; după aceasta purtare și refuzare mai lungă voiau în fine să auză ceva declarațiune motivată din gura moștenitorului amintit, care nici de cum nu voia să pășască în posesiunea averii.

Mister Charries a explicat cauza refuzării. Cu ani mai înainte stătea el noaptea târziu înaintea ușei ospătăriei. Deodată fugi din ospătărie un bărbat tânăr de clasă mai cultă și merse spre o femeie, care stătea supărată cu fața palidă înaintea ușei. Întorcându-se el către femeie protesta contra la aceea, ca ea oarecând să-l mai pândască înaintea ospătăriei. El și de aci înainte va umbla aici în fiecare seară, că aici să sânte atras, dară femeia îi face numai urit cu fața ei posomorită. Glasul femeii era domol și rugător, dară bărbatului nu-i păsa de

ea. El erumpse în ris crud și tare iar în fine când plecară de acolo, auzi scriitorul, că cel beat intonă: „În lumea asta numai de cărcima lui Charries mi drag; tu îmi ești de urit, ma'm săturat deja de tine, dară acolo am voie bună și veselia vieții!“ La aceasta iarăși să putu auzi glasul cel rugător femeesc; „aceea da, dară eu trebuie să flămânzesc, dacă tu acolo cheltuiești toți banii tăi“. La care răspunse bărbatul rîzînd: „mie mi tot una, flămânzește, iar eu voi duce acolo toți banii mei, șiși aceia, cari erau cândva ai tăi, acolo îi voi bea“.

Atunci — zise refuzătorul moștenirii m'am urit de tot de acești bani, cari sunt câștigați din inima sângerândă a unei femei credincioasă, pentru aceea m'am propus-o în mine, că nu voi pofti din averea unchiului meu nici un filer. Încă până trăia el am abzis de tot sprijinul, care voia a mi-l întinde unchiul meu; și după moartea acestuia voiesc a face asemenea. Eu trebuie să rămân credincios principului meu, moștenirea trebuie s'o resping dela mine, că e de sigur, că către acești bani încă eu mult mai multe lacrimi sunt lipite, decât a aceleia femeie.

Și cum lăcomesc totuși așa mulți oameni, să capete ceva moștenire, s'au să ajungă altcum la avere, nici întrebând, că pe ce cale au venit aceia, pe calea nedreptății, a minciunii, înșelăciunii, sau pe cale cinstită; numai ei să se îmbogățească. Dară pe averea câștigată cu nedreptate, nu repăusează binecuvântarea lui Dumnezeu, că binecuvântarea lui Dumnezeu îmbogățește fără de trudă. (Prov. 10, 22.)

Din Wgo.

Răspândiți și cetiți foaia

„ADEVĂRUL“

Declaraire.

Noi, frații din comuna Fönlak, am auzit, că în unele adunări s'a auzit o restă mincinoasă, că noi am fi trimis vorbă la fratele Erdős I., că dacă vine l. noi, îl vom bate. Aceasta nu-î adevăr! Că ce fel de creștini am fi noi atunci, chiar dacă ne-ar fi făcut fratele Erdős ceva lucru neplăcut, totuși nu ne-am fi lăsat în așa vorbe. Dară fratele ne-a făcut bine prin ajutorul Domnului, că ne-a scăpat de un om abătut din cale, care în timp de 3 luni foarte mult a năcăjit adunarea noastră; acela a vorbit așa lucru, dară noi frații, membrii adunării nu!

În numele adunării din Fönlak

Talpes Lazar.

PUBLICĂRI.

Avis!

Deoarece să apropie sfârșitul anului și încă mulți abonatori nu s'au îngrijit, a plăti foile, cari ar fi trebuit plătite la începutul anului, sunt rugați să facă bine a trimite cât de curând prețul foii, că cas-sarul abea îi așteaptă, că are de îndestulat multe. REDACȚIUNEA.

— Biblii mari și testamenturi precum și călindare și alte scrieri religioase, asemenea și tablii frumoasă de părete să pot căpăta la Vasiliu Berbecar, Körösbökény, Arad-megyé.

— Cărticica „Sâmbăta sau Dumineca”, care ne lămurește, că de ce avem a ne ținea în această vreme, când așa mult tulbură Sâmbătarii. Să poate căpăta la Welker József, Budapest, VII., Hársfa-utca 33. și la redacție.

— Școala de note va ținea Vasiliu Berbecar în Körösbökény (comitatul Arad) începând de luni în 20 Novembre.

— Statistica noastră despre anul 1910 să poate încă căpăta pentru 40 fl. de exemplar și 5 fl. portu- postal. Să dau din Budapesta, VII., Hársfa-utca 33, pe adresa lui Welker József.

Să caută un tânăr, care ar voia să se bage slugă și să pricepe la plugarit, și pe lângă acestea îl creștin bun, poate fi de 16—18 ani. Adresa: Don Ican (a gyiki) Kürtös Arad m.

HARMONURI

prețuri
origi-
nale și
plătire
favora-
bilă cu

garan-
ție să
pot că-
păta la
Körös-
bökény

V. BERBECAR

„PATRU ANOTIMPURI“

Călindarul

POPORULUI CREȘTIN

::: pe anul 1912, e gata. :::
Prețul e 50 fleri
de exemp. și 5 fileri e portul
postal. Pentru colportari și
cari iau multe, să dă rabat.

Tot așa și călindarul maghiar:

„NÉGY EVSZAK“ ❄

„MULT JELEN JÖVŐ“

precum și călindarul german:

„JAHRESZEITEN“ ❄

și călindarul slovăcesc:

„ŠTYRI ČIASTKY ROKA“

să pot căpăta în tot acelaș
preț la tipografia noastră pe
adresa lui

Welker József,
Budapesta, VII., Hársfa-u. 33.